

U S N E S E N Í

Nejvyšší soud rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 3. 5. 2017 o dovolání podaném F [redacted] F [redacted] nar. [redacted] bytem [redacted] [redacted] proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 6. 12. 2016, sp. zn. 13 To 440/2016, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Okresního soudu Praha-západ pod sp. zn. 17 T 190/2015, takto:

Podle § 265i odst. 1 písm. e) trestního řádu se dovolání **odmítá**.

Odůvodnění:

Rozsudkem Okresního soudu Praha-západ ze dne 19. 10. 2016, sp. zn. 17 T 190/2015, byl F [redacted] F [redacted] (dále jen obviněný) uznán vinným zvlášť závažným zločinem znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku (zák. č. 40/2009 Sb., účinného od 1. 1. 2010, dále jen tr. zákoník), když příslušný skutkový děj je podrobně popsán ve výrokové části citovaného rozsudku. Za uvedený zvlášť závažný zločin byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání tří let, přičemž mu výkon takto uloženého trestu byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání čtyř let za současného vyslovení dohledu. Rovněž mu bylo uloženo přiměřené omezení spočívající v zákazu styku s poškozenou.

V předmětné věci podal obviněný odvolání, o kterém rozhodl Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 6. 12. 2016, sp. zn. 13 To 440/2016, tak, že podle § 258 odst. 1 písm. d), odst. 2 trestního řádu (dále jen tr. ř.) napadený rozsudek částečně zrušil, a to ve výroku o trestu. Podle § 259 odst. 3 tr. ř. poté ve věci znovu rozhodl tak, že obviněného odsoudil k trestu odnětí svobody v trvání tří let, přičemž mu výkon takto uloženého trestu byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání čtyř let za současného vyslovení dohledu. Rovněž mu bylo uloženo přiměřené omezení spočívající v zákazu styku s poškozenou v průběhu zkušební doby (*pozn. do výroku o trestu bylo toliko doplněno patřičné ustanovení § 85 odst. 1, 2 tr. zákoníku*).

Proti výše uvedenému rozsudku odvolacího soudu podal obviněný dovolání, a to jako osoba oprávněná, včas, prostřednictvím svého obhájce a za splnění i všech dalších, zákonem pro podání dovolání vyžadovaných náležitostí.

Obviněný v tomto svém mimořádném opravném prostředku uvedl, že jej podává z dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Nejprve podotkl, že v rámci předmětného řízení proti sobě stály dvě odlišné výpovědi, tedy obviněného a poškozené, přičemž skutkový děj dále dokreslovaly toliko nepřímé důkazy. Nadto uvedl, že poškozená je osobou zcela nevěrohodnou. Blíže poté rozvedl závěry vyplývající ze

zpracovaných znaleckých posudků a opětovně zdůraznil, že přetrvávají pochybnosti o věrohodnosti poškozené. Soudy poté podle obviněného nerespektovaly zásady spravedlivého procesu, nectily presumpci nevinny a nepostupovaly v duchu zásady *in dubio pro reo*, kdy v daném kontextu odkázal na relevantní judikaturu Ústavního soudu. Krom toho soudu prvního stupně vytkl, že aniž by byla konstatována pochybnost o správnosti původních znaleckých posudků, tak byli přibráni další znalci. Obviněný přitom v uvedeném spatřoval snahu soudu o vypracování takových znaleckých posudků, které by podporovaly verzi poškozené. Závěrem obviněný odmítl závěry znaleckých posudků, které podporovaly verzi poškozené a navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil napadený rozsudek a soudu druhého stupně přikázal věc k novému projednání a rozhodnutí.

Opis dovolání obviněného byl soudem prvního stupně za podmínek stanovených v § 265h odst. 2 tr. ř. zaslán k vyjádření Nejvyššímu státnímu zastupitelství, avšak toto vyjádřením ze dne 19. 4. 2017 po seznámení se s obsahem tohoto podání sdělilo, že se k němu nebude věcně vyjadřovat. Současně příslušný státní zástupce vyjádřil výslovný souhlas s tím, aby ve věci Nejvyšší soud rozhodl za podmínek uvedených v ustanovení § 265r odst. 1 písm. c) tr. ř. v neveřejném zasedání.

Na tomto místě je nutno opakovaně připomenout, že dovolání jako mimořádný opravný prostředek lze podat jen a výlučně z důvodů uvedených v ustanovení § 265b tr. ř. a je tedy nezbytné vždy posoudit, zda uplatněný dovolací důvod v té které věci je právě tím, který lze považovat za důvod uvedený v citovaném ustanovení zákona, když bez jeho existence nelze vůbec provést přezkum napadeného rozhodnutí.

Důvod dovolání vymezený ustanovením § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je dán tehdy, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo na jiném nesprávném hmotněprávním posouzení. Poukazem na uvedený dovolací důvod se nelze v zásadě domáhat přezkoumání učiněných skutkových zjištění, pokud ovšem tato jsou takového druhu a rozsahu, že na jejich základě lze přijmout jim adekvátní právní závěry. Skutkový stav je tak při rozhodování o dovolání hodnocen pouze z toho hlediska, zda skutek nebo jiná okolnost skutkové povahy byly správně právně posouzeny v souvislosti s provedeným dokazováním a následně právně kvalifikovány v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva. S poukazem na označený dovolací důvod se však za dané situace nelze domáhat přezkoumání skutkových zjištění, na kterých je napadené rozhodnutí vystavěno. Nejvyšší soud se tedy nemůže odchýlit od skutkového zjištění, které bylo provedeno v předcházejících řízeních a je takto zjištěným skutkovým stavem vázán. Povahu právně relevantních námitek nemohou mít takové námítky, které směřují do oblasti skutkového zjištění, hodnocení důkazů či takové námítky, kterými dovolatel vytýká neúplnost provedeného dokazování.

S přihlédnutím k těmto východiskům přistoupil Nejvyšší soud k posouzení dovolání obviněného.

Nejvyšší soud předně podotýká, že ve smyslu ustanovení § 265b odst. 1 tr. ř. je dovolání mimořádným opravným prostředkem určeným k nápravě výslovně uvedených procesních a hmotněprávních vad, nikoli k revizi skutkových zjištění učiněných soudy prvního a druhého stupně ani k přezkoumávání jimi provedeného dokazování. Těžiště

dokazování je totiž v řízení před soudem prvního stupně a jeho skutkové závěry může doplňovat, popřípadě korigovat zpravidla jen soud druhého stupně v řízení o řádném opravném prostředku (§ 259 odst. 3 tr. ř., § 263 odst. 6, 7 tr. ř.). Krom toho, ne každá námitka stran porušení práva na spravedlivý proces musí být bez dalšího shledána důvodnou, neboť Nejvyšší soud posuzuje opodstatněnost argumentace předestřené dovolateli v jejich mimořádných opravných prostředcích v kontextu navrhaných a provedených důkazů, na jejich základě zjištěného skutkového stavu věci, příležitosti aplikovaných norem hmotného práva, apod.

V posuzované věci uplatněné dovolací námitky obviněného přitom téměř výhradně směřovaly do oblasti skutkové a procesní, přičemž takové námitky, kterým by bylo možné přiznat právní relevanci s ohledem na uplatněný dovolací důvod, v podaném dovolání takřka absentovaly, vyjma poukazů na porušení ústavně garantovaného práva na spravedlivý proces. Obviněný totiž soudům vytýkal nesprávné hodnocení důkazů (zejména svědecké výpovědi poškozené a závěrů vyplývajících ze znaleckých posudků) a současně prosazoval vlastní hodnocení důkazů a vlastní (pro něho příznivou a od skutkových zjištění soudů nižších stupňů odlišnou) verzi skutkového stavu věci. Soudy prvního i druhého stupně přitom ve svých rozhodnutích rozvedly jednotlivé důkazy, jež byly u hlavního líčení provedeny, jasně uvedly, které z nich považují za věrohodné, z jakých důvodů, které nikoli a z jakých důkazů při rozhodování o vině obviněného vycházely. V souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího i Ústavního soudu je rovněž v pravomoci obecných soudů, aby stanovily potřebný rozsah dokazování, což koresponduje s vypracováním potřebných znaleckých posudků v nyní projednávané věci, přičemž je zcela na úvaze soudu, jak vyhodnotí jednotlivé důkazy a jakými důkazními prostředky bude objasňovat určitou okolnost, která je pro zjištění skutkového stavu významná. Na závěrech o spáchání obviněnému přisuzované trestné činnosti nic nemění ani skutečnost, že většina důkazů je de facto nepřímého charakteru, neboť v žádném případě není vyloučeno, aby závěr o vině byl založen toliko na nepřímých důkazech. V projednávané věci navíc nepřímé důkazy nebyly výlučným podkladem pro rozhodnutí soudů prvního a druhého stupně, když mohly vycházet rovněž z výpovědi poškozené, kterou přitom ostatní nepřímé důkazy toliko dokreslovaly a podporovaly. Na základě přezkumu věci Nejvyšší soud konstatuje, že si soudy vytvořily dostatečný skutkový podklad pro svá rozhodnutí v souladu s § 2 odst. 5 tr. ř. a nijak také nevybočily z mezí volného hodnocení důkazů jako zásady trestního řízení uvedené v § 2 odst. 6 tr. ř. Z hlediska práva na spravedlivý proces je přitom klíčový požadavek náležitého odůvodnění rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 125 odst. 1 tr. ř. nebo § 134 odst. 2 tr. ř., přičemž tento požadavek shledal Nejvyšší soud v případě rozhodnutí soudů v projednávané věci za naplněný, neboť soudy své závěry v odůvodnění svých rozhodnutí logicky a přesvědčivě odůvodnily. Samotné odlišné hodnocení důkazů obhajobou a obžalobou automaticky neznamená porušení zásady volného hodnocení důkazů, zásady *in dubio pro reo*, případně dalších zásad spjatých se spravedlivým procesem. Nejvyšší soud v předmětné trestní věci neshledal ani přítomnost tzv. extrémního rozporu mezi provedenými důkazy a učiněnými skutkovými zjištěními, který by odůvodnil mimořádný zásah Nejvyššího soudu do skutkových zjištění, která jinak v řízení o dovolání nejsou předmětem přezkumné činnosti Nejvyššího soudu.

Soudy prvního i druhého stupně jasně a srozumitelně vyložily, na základě jakých podkladů dospěly ke svým závěrům a proč je po právní stránce kvalifikace předmětného skutku jako zvlášť závažného zločinu znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku zcela přiléhavá. Je tedy namístě konstatovat, že učiněná skutková zjištění co do svého obsahu i rozsahu umožnila soudům v předmětné věci přikročit i k závěrům právním s tím, že i tyto jsou v uvedeném směru přiléhavé a nepředstavují ani excesivní odklon od jejich výkladových zásad.

S poukazem na uvedené proto Nejvyššímu soudu nezbylo, než takto podané dovolání odmítnout podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř., jako zjevně neopodstatněné. Za podmínek stanovených v § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. tak učinil v neveřejném zasedání.

P o u ě n í : Proti rozhodnutí o dovolání není s výjimkou obnovy řízení opravný prostředek přípustný (§ 265n tr. ř.).

V Brně dne 3. 5. 2017

JUDr. Vladimír Jurka v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Hana Petranová